

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
U 3547/07
27.12.2007. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Ljubodraga Pljakića, predsednika veća, Dušanke Marjanović i Dragana Skoka, članova veća, sa savetnikom Jelenom Tišma-Jovanović, kao zapisničarem, odlučujući u upravnom sporu po tužbi tužioca AA, državnog službenika Ministarstva finansija Republike Srbije, Poreska uprava, Regionalni centar Niš, Ekspozitura BB, radi poništaja rešenja Žalbene komisije Vlade Republike Srbije broj 120-01-03685/2007-01 od 02.03.2007. godine, u predmetu određivanja koeficijenta plate, u nejavnoj sednici veća održanoj dana 27.12.2007. godine, doneo je

P R E S U D U

Tužba SE ODBIJA.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim rešenjem odbijena je, kao neosnovana, žalba tužioca izjavljena protiv rešenja Ministarstva finansija Republike Srbije - Poreske uprave, broj 121-6853/07-05 od 03.01.2007. godine, kojim je tužiocu AA, raspoređenom na radnom mestu prijem i obrada prijava, u zvanju mlađi referent, određena XIII platna grupa, prvi platni razred i visina koeficijenta od 1,00.

Tužilac osporava zakonitost rešenja tuženog organa zbog bitnih povreda pravila postupka, pogrešne primene materijalnog prava i zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja. Navodi da je u prvostepenom postupku povređena odredba člana 167. Zakona o poreskom postupku i poreskoj administraciji, jer je umesto direktora rešenje doneo koordinator Poreske uprave, koji na to nije ovlašćen. Ovlašćenje Ministra finansija, na koja se tuženi poziva, ne može se prihvatiti, obzirom na to da ministar finansija ne rukovodi Poreskom upravom i da mu je u vreme donošenja prvostepenog rešenja prestao mandat zbog ostavke, a direktor Poreske uprave nije bio postavljen, pa u konkretnom slučaju koordinator nije ni mogao da zamenjuje direktora koji nije postavljen. Tužilac ukazuje i da pre donošenja rešenja nije saslušan, čime je povređena odredba člana 9. Zakona o opštem upravnom postupku. Pored toga, ističe da je tuženi pogrešno primenio materijalno pravo jer je raspoređivanje zaposlenih izvršeno protivno članu 32. stav 2. Zakona o državnim službenicima, što je dovelo i do pogrešne primene Zakona o platama državnih službenika i nameštenika. Predlaže Vrhovnom sudu Srbije da tužbu uvaži i poništi osporeno rešenje.

U odgovoru na tužbu tuženi organ je ostao u svemu pri razlozima iznetim u obrazloženju osporenog rešenja i predložio je da sud tužbu odbije kao neosnovanu.

Po oceni navoda tužbe, odgovora na tužbu i spisa predmeta ove upravne stvari, Vrhovni sud Srbije je našao:

Tužba je neosnovana.

Vrhovni sud Srbije nalazi da se neosnovano u tužbi ukazuje da je prvostepeno rešenje donelo neovlašćeno lice.

Prvostepeno rešenje doneto je na osnovu člana 140. Zakona o državnim službenicima ("Službeni glasnik RS" br. 79/05, 81/05 i 83/05), čl. 13. 14. 15. 52. i 53. stav 1. tačka 2. Zakona o platama državnih službenika i nameštenika ("Službeni glasnik RS", br. 62/06 i 115/06) i člana 143. stav 2. Pravilnika o unutrašnjem uređenju i sistematizaciji radnih mesta u Ministarstvu finansija - Poreska uprava 08 broj: 110-00-131/6-2006 od 30. juna 2006. godine, a potpisao ga je pomoćnik direktora - koordinator.

Članom 140. stav 1. Zakona o državnim službenicima propisano je da o pravima i dužnostima državnog službenika odlučuje rukovodilac rešenjem, ako tim ili drugim zakonom ili drugim propisom nije drukčije određeno.

Odredbama čl. 13. i 14. Zakona o platama državnih službenika i nameštenika regulisan je način određivanja koeficijenata, a odredbama člana 15. ko određuje koeficijente. Prema stavu 1. člana 15. koeficijent određuje rukovodilac državnog organa, odnosno lice ili telo koje je određeno posebnim propisom.

Zakonom o poreskom postupku i poreskoj administraciji ("Službeni glasnik RS", br. 80/02...61/05) obrazovana je Poreska uprava, kao organ uprave u sastavu Ministarstva finansija. (član 1. stav 2.).

Prema odredbama člana 30. st. 1. i 2. Zakona o državnoj upravi ("Službeni glasnik RS", br. 79/05), organom u sastavu rukovodi direktor koji, između ostalog, odlučuje o pravima i dužnostima zaposlenih u organu u sastavu. Pomoćnik direktora, u skladu sa članom 31. stav 2. istog zakona, rukovodi poslovima u jednoj ili više međusobno

povezanih oblasti rada organa u sastavu.

Odredbama člana 143. stav 2. Pravilnika u unutrašnjem uređenju i sistematizaciji radnih mesta u Ministarstvu finansija - Poreska uprava, propisano je da pomoćnik direktora - koordinator zamenjuje direktora Poreske uprave u slučaju njegove odsutnosti sa istim pravima i dužnostima u koja, pored ostalog, spada i odlučivanje o pravima i dužnostima zaposlenih u Poreskoj upravi.

Imajući u vidu sve navedene propise, na koje se prvostepeni organ pozvao u uvodu svoga rešenja, po mišljenju Vrhovnog suda Srbije, pomoćnik direktora - koordinator je bio nadležan da određuje koeficijente plata državnim službenicima u Poreskoj upravi u vreme kada u njoj nije bilo izvršeno postavljenje direktora. Drugačije, uže tumačenje i primena člana 143. stav 2. Pravilnika o unutrašnjem uređenju i sistematizaciji radnih mesta u Ministarstvu finansija - Poreska uprava, na način kako se to čini u tužbi, onemogućilo bi taj organ uprave da ostvaruje svoje zakonom utvrđene nadležnosti do postavljenja direktora od strane Vlade, a u konkretnom slučaju državne službenike i nameštenike koji su u tom organu zaposleni da ostvaruju jedno od osnovnih prava po osnovu rada - pravo na platu, koja se ne može isplaćivati bez prethodno utvrđenog koeficijenta za njen obračun.

Vrhovni sud Srbije nalazi da su neosnovani i navodi tužbe, da je u upravnom postupku povređeno načelo saslušanja stranke iz člana 9. Zakona o opštem upravnom postupku. Ovo stoga, što je u članu 9. stav 2. Zakona o opštem upravnom postupku ("Službeni list SRJ broj 33/97 i 31/01) propisano da se rešenje može doneti i bez prethodnog saslušanja stranke u slučajevima kad je to zakonom dopušteno. Naime, organ prema okolnostima slučaja, ceni da li je potrebno posebno saslušanje stranke radi zaštite njenih prava, odnosno pravnih interesa ili je konkretna stvar takva da se saslušanje stranke pokazuje suvišnim. Izjava stranke se, prema članu 172. stav 1. Zakona o opštem upravnom postupku, uzima ako za utvrđivanje određene činjenice ne postoji neposredan dokaz, ili se takva činjenica ne može utvrditi na osnovu drugih dokaza. Kako je prvostepenim rešenjem određen koeficijent na osnovu rešenja o raspoređivanju primenom odredaba Zakona o platama državnih službenika i nameštenika, to i po oceni Vrhovnog suda Srbije, u konkretnom slučaju, saslušanje stranke pre donošenja rešenja nije bilo potrebno. Tužiocu je omogućeno učešće u postupku davanjem prava na žalbu, te je u žalbenom postupku tužilac mogao da iznosi sve činjenice i okolnosti radi zaštite svojih prava i pravnih interesa.

Neosnovano se u tužbi navodi da je u prvostepenom postupku povređena odredba člana 167. Zakona o poreskom postupku i poreskoj administraciji, jer prvostepeno rešenje nije doneto primenom te odredbe, niti je nju trebalo primeniti u postupku rešavanja o koeficijentu za obračun plate.

Vrhovni sud Srbije je ocenio i ostale navode podnete tužbe, ali nalazi da su oni bez uticaja na odlučivanje u ovoj upravnoj stvari, jer predmet ovog postupka nije raspoređivanje tužioca na određeno radno mesto, već određivanje koeficijenta plate, čiju visinu prema već izvršenom raspoređivanju tužilja u suštini ne osporava.

Iz napred iznetih razloga, nalazeći da osporenim rešenjem nije povređen zakon na štetu tužioca, Vrhovni sud Srbije je odlučio kao u dispozitivu ove presude na osnovu odredbe člana 41. stav 2. Zakona o upravnim sporovima ("Službeni list SRJ" broj 46/96).

PRESUĐENO U VRHOVNOM SUDU SRBIJE U BEOGRADU

Dana 27. 12. 2007. godine, U. 3547/07

Zapisničar Predsednik veća-sudija

Jelena Tišma-Jovanović, s.r Ljubodrag Pljakić, s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

MĐ